

denna dualism medelst antagande af en production af varat ur tänkat eller ett tänkats förvandling till ett annat, än det sjelft, måste naturligtvis stranda, då det var alldeles orimligt att ur det formella och abstrakta härleda det konkreta eller existensen. Det är först i den rent rationalistiska kunskapen, som denna dualism kan fullkomligt öfvervinnas, hvilken beror på grundfelet hos all empirism, att nemligen fatta det yttre såsom något i sig reellt och sjelfständigt; ty genom det rationella vetandet fattas, såsom visats i det föregående, det yttre blott såsom en osjelfständig verklighet eller såsom fenomen och företeelse af ett inre andligt, hvilket såsom utgörande en nödvändig bestämning af det mänskliga medvetandet, tillhör dess natur eller nödvändiga existensform.

Sammanfattas nu hvad som blifvit sagdt om den empiriska kunskapen, så har det visat sig, att fyra särskilda grader deraf ha måst tänkas; att, liksom för allt empiriskt vetande ett rationellt ligger till grund, hvilket, ehuru ej klart utveckladt, deruti dock måste tänkas ingå, så ingår såsom grund i hvarje lägre grad af empiriskt vetande den närmast högre, i denna återigen den